

De realiteit van Zuid-Holland

O, Zuid-Holland, ik kan niet zeggen:
“Wát een prachtige vergezichten
over de groene heuvels!”, noch
dansen je gemsbokken in de sneeuw
of zijn je woestijnen met je kratermeren
een wonder van vervreemding

waar we stil van worden. Zelfs
lukt het niet te schrijven
dat je een parel in de zon bent,
een stille toendra om in te rusten,
laat staan een beekje om de vlekken
van cranberry op je tuniek in uit te wassen.

Ik kan dat allemaal niet zeggen en
schrijven. Daarvoor ontbreekt teveel
steppe en savanne, lonkt Ibiza in al zijn
afwezigheid. Zelfs Natura 2000 maakt
van deze provincie geen
mindful feest, noch een plek
voor bergwandelingen.

Je bent een plek van zoveel niet,
een kolkende rivier waarin je alles met drie komma
zes miljoen
moet zien te doen - een fabriek
van lusten en van lasten en
iedereen zit elkaar in de weg. Je bent

een plek van onderdak, van
een alomtegenwoordig zijn, een plek
van pijn waar het misschien lukt
jezelf te zijn in individuele krapte
tussen de machines en het schaamgroen
aan de randen. Je bent cultuurland
met tongen vol bezweringen voor
alles wat naar het leven staat.

Maar je bent mijn land, mijn postzegel.
Schaamteloos, de millimeter die me trots
maakt, aanwezig in drukte, welvaart en genot,
land dat ruimte biedt
en bieden blijft

aan alles van hier en niet hier, als
het Droste-effect desnoods:
achter alles zit weer alles
en alles is weer anders.

In Blijdorp speelt een zeeotter,
in de Gouwe Wiericke wordt erfgoed herbestemd,
de economie staat op Voorne-Putten even stil rond
lunchtijd en vanonder Westlands glas
wordt er een wereld gevoed.
Er wordt naar water geboord
in plaats van gas.

Zo ben jij. Je beseft,

dat altijd alles moet,
en altijd zal moeten:
het bieden van ruimte

aan dat, wat niet van jou is
en toch van jou is.
Aan dat wat anders kan.

In dat land zie ik
een dronken student op een brakke fiets
een enkele zwerver op de hoek van een
parkbankje
een man in pak die hem twee euro toestopt -
ik zie een dorp zeven meter onder zeeniveau.
een land waar water anders stroomt

ik zie alles binnen afzienbare tijd
ondanks de kleine file op de N-weg
en de vertraging tussen Dordrecht en Delft
ik zie velden vol bloemen uit bollen die
we ooit uit noodzaak eens hebben moeten eten.

En ik hoor over jou:
ik hoor een verwijt dat niet alles perfect is;
ik hoor een compliment dat niet alles perfect is.

Ik hoor een ruzie,
ik hoor een debat,
ik hoor een dialoog,
ik hoor een gesprek,

ik hoor een compromis –

je bent mijn land,
mijn millimeter trots,
ik ruik en voel en proef je:

mijn realiteit
vaart in je uit.

*Geschreven en voorgedragen voor de Provinciale
nieuwjaarsreceptie op 11 januari 2018.*